

Жертовник

Юрій Буряківець

Нічого не лишилось від краси
Душі, — і заросли дороги слави.
Ми створені із чистої роси
Були, та насміявся з нас лукавий,
Гадюк наслав у помисли усі,
І потоптали ми любов і святість...

Звелися проти Бога голоси,
І брат з ножем схопився проти брата!
То ж ми в віках, немов прибуду ті,
Що у чужій заночували хаті, —
Незрячими зростали у житті,
Негоду лиш виходили стрічати.

Нам час скрижалі вічності зітер,
Двірців розбилися ущент підпори,
І ті, що повела з собою Смерть,
Нічого з потойбіччя не говорять.
В нас страхом серце сповнено ущерть,
Коли у блискавці долини й гори!

Ми бачим, морок виповзе з глибин,
Людські лишивши у могилах кості,
Щоб хоч побути серед верховин,
Цікавлячись, що є у високості!
Чи темряви сягає неба тінь,
Запрошуючи тлінне все у гості.

Так хай же правда зійде із висот,
Розсудить нас з просторів невідомих.
Щоб віра серед горя і незгод
Скріпилася, мов тиша серед грому,
І зупинила гнів бурхливих вод,
Нещастя відвертаючи від дому.

Нехай на мить настане темнота,
З батьками закричать від страху діти,

І стануть відверзувати уста,
Жертовник серед мороку засвітить.

1949